

Газават

Автор:

Володимир Худенко

Газават

Володимир Худенко

Книга молодого талановитого українського автора, що написана одразу в кількох жанрах: від постапокаліптичної фантастики і до історико-містичного фентезі. Людство – далеко не перші жителі нашого світу, які створили власну цивілізацію і вважали себе єдиними господарями тут. Багато-багато років тому ... Краще так, дуже багато років тому тут, на нашій Землі вже існувала могутня цивілізація джинів і джиній. Але загордилися вони і стали вважати себе могутнішими за самого Аллаха. За що весь їхній світ був зруйнований і знищений. І лише деякі з наймогутніших джинів і джиній вціліли, але були заточені за свої гріхи навіки в містичні судини. Проте не чари, владу або вічне виконання бажання принесуть вони своїм визволителям. А тільки смерть. Жахливу, нелюдську смерть. Чи зупинить таке знання самозакоханих людей сучасності? І що може стати навіть гірше смерті для таких засліплених?

Володимир Худенко

ГАЗАВАТ

«Скажи: «Господи! Я вдаюся до Тебе від мани дияволів. Я вдаюся до Тебе, Господи, аби вони не наближались до мене»

(аль-Муміунун 23: 97–98)

ВСТУП

Інформація заступника начальника Генерального Штабу Збройних Сил СРСР в Апарат президента СРСР за фактом несанкціонованого початку операції «Аль-Масіх Аль-Каззаб»

22.08.1991

Апарат Президента СРСР

Надзвичайно секретно

Генеральний Штаб Збройних Сил СРСР інформує про наступне.

В період подій 18-21 серпня цього року групою невстановлених осіб, імовірно усупереч законодавству санкціонованих минулим злочинним керівництвом Генерального штабу, були виконані заходи першої і другої фази операції «Аль-Масіх Аль-Каззаб». Нині по лінії МВС та КДБ нам достеменно відомо про трьох приведених в Ахірет Аль-Масіх Махді, проте місця їх знаходження залишаються невідомими.

Ми продовжуємо робити все можливе задля найшвидшого виявлення координат комплексів та їх подальшого знешкодження. Просимо дозволити нам якнайширше використання збройних сил для цих цілей.

Заступник начальника Генерального Штабу Збройних Сил СРСР

Маршал Радянського Союзу Шапошников Є. І.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

(Аль-Масіх Махді)

1

Покинутий піонерський табір в ранковій тьмі липня.

Лиш хащі та височенні трави між будов, а тротуари встелені перегнаними листям давно минулих літ.

Лиш блідий туманець вздовж стадіону та розбиті очниці вікон.

Та гайне з полів п'янкий літній вітер – внесе в обшарпані коридори запах пшеничних нив, полину, тяжкий туманний дух далеких боліт, глинисті пахощі вологої куряви обочин.

І вітер хитатиме трави. А десь на селі витимуть пси.

А тоді поволі стане світати, і кривава зоря спалахне над руїнами колгоспного двору та школи, над сонними вуличками запустілого села, над покинутим піонерським табором в отім його тужливим сні липня.

2

Соломія була проти цього місця, бо воно їй не подобалося з дитинства. Вона пам'ятала один випадок, так – безглуздий спогад, словом, коли їй було ще років шість, перед самою школою, то тато прийшов додому з роботи пізно ввечері і вигукав маму надвір. Там вони про щось довго гомоніли, а тоді, зайшовши в хату, накинули куртки і вдягли також Солю. За тим, як стемніло, вони втрюх рушили притихлою сумовитою вуличкою села до покинутого піонерського табору. Батько звернув на півдорозі й пішов спочатку обніжком через людські городи, а тоді стежкою через хащі – нею зазвичай ходили доярки на ферму, коли та ще животіла.

В ті часи, в одну і ту ж пору вранці і ввечері, на все село зачинали гудіти доільні апарати, і дівчинку це чогось завжди веселило – їй затим довго не вистачало того гулу, коли колгосп збанкрутував і розвалився.

Так от – тоді вони втрюх зайшли на територію покинутого піонерського табору і пройшли по густих травах, по потрісканому засміченому асфальту тротуарів до будівлі кухні й столової. Тато з мамою за тим витаскали з приміщення важезний і здоровенний металевий стіл, а Соля в цей час тинялась коло гойдалок, ніби як назирці, і їй було якось незатишно.

Тоді вони вдвох із мамою тягли цей стіл додому по вулиці, а Соломія йшла слідом. Не дуже вже й ховались, бо час був пізній і ніде в хатах не світилось.

– А чого треба ховатись? – спитала Соля в батьків. – Бо ми цей стіл вкрали?

– Не вкрали, бо він нічий, – огризнувся батько. – А дурнове – то чортове...

– Не вчи дитину дурницям, – не надто впевнено мовила мама.

– А що їй казати? – впівголоса звернувся до неї батько.

Мати мовчала.

– А якщо нічیه, то за чим ховатись? – знов поцікавилась Соля, трохи боязко.

– Щоб інші не одняли, – хихикнув батько, а Соля на те примовкла.

Інші. Це Інші – от хто це. Інші нападуть на них з татом і мамою, і однімуть стіл, і взагалі – бозна, якого лиха можуть наробити оті таємничі Інші.

То от хто, виявляється, чатував на неї там, коло гойдалок, в липневій тьмі покинутого піонерського табору. От чого їй там було так незатишно і наче аж мурашки по шкірі – це Інші чатували на неї із заростей, з високих трав довкруг стадіону, з хащ уздовж засмічених алей і з розбитих вікон облуплених, понівечених будиночків піонерів, з дверей котельної і столовки, з площі танцполу і оброслої кленками будки кіномеханіка. От чому на території табору так якось неприємно знаходитись завше, та на нього й дивитись неприємно, навіть з

дороги, коли ідеш до магазину, особливо восени, коли дрібно мрячить і все довкруг застилає туман.

Бо там живуть Інші.

Хто ж вони, ці Інші? Соломія не знала. Їй тільки здавалось, що це якісь недобрі істоти. Хижі і лиховісні. Можливо, вони схожі на людей, цілком можливо, але та схожість вкрай оманлива – насправді вони зовсім не люди, насправді вони – це щось зовсім інше.

Звідки ж вони взялись, га?

Можливо, вони лишилися в таборі ще з тих часів, коли сюди на великих автобусах приїжджали піонери з міста. Спереду і ззаду тієї веревичі автобусів інколи їхали міліцейські машини зі смішними мигавками. А автобуси завертали між тим на курну дорогу через невелике пшеничне поле і проїжджали під залізною аркою: «Ласкаво просимо! Табір «Орлятко». Там з них виходили піонери з вихователями і потім до вечора носились тротуаром зі сміхом і криками. А ще вони інколи ходили купатись до річки, і тоді сільські діти, і Соля разом з ними, чіплялись за міськими і також гралися на території табору. Батьки тоді, правда, лаялись, бува, бо то далеченько від їхнього дому, а вона ще дуже мала, та й вихователі з табору були також наче не дуже раді гостям, але то таке.

То, може, Інші залишились в таборі ще з тих часів. Усі піонери роз'їхались, а Інші лишилися. І тепер чатують з хашів, з літнього присмерку. Чатують на селян, що поволі розкрадають піонерський табір.

Можливо.

А можливо, вони живуть тут із часів ще більш давніх, і піонери з вихователями були лиш гостями в їхнім домі, як були гостями в таборі Соля та інші сільські діти? А можливо, ми всі, всі люди на землі – лише тимчасові гості в їхнім домі?

З

Руслан знов відволік Соломію від її спогадів.

- То як? - спитав він уже, либонь, десятий раз за ранок.

- Ніяк, - огризнулася дівчина.

Теж мені райцентрівський мачо, думала вона про себе. Він чогось вважає, що як все життя прожив у місті і в нього батьки торгують якимись шмотками в двох палатках на базарі, а всілякі шалави вішаються на нього, аби він покатав їх на татовій тачці, то тепер будь-яка його ідея апріорі має вважатися вдалою.

Ну не факт, взагалі-то. І ще в нього є дебільна звичка набратися десь різноманітного сленгу і корчити з себе чи то бандита-рецидивіста, чи то хіп-хоп-супер-стар з російського MTV.

І до всього - він, як і очікувалось, вважає Солю селючкою. Ні, ну - в принципі, в певному сенсі так воно і є, звичайно. Тобто - переїхали вони з батьками до міста не так і давно (як батьків брат помер і йому залишив квартиру), і Соля хоч і закінчувала вже міську школу, але в селі ж прожила досить довго. В Сулимах тих злощасних, і хата навіть там лишилася, хоч і обдерта, і впаде скоро, і двір обріс бур'янами, а все ж - хатинка в селі.

Було б продати краще, так ніхто не купив. Де? В Сулимах? Ага, найшли недоумка купувати хату в Сулимах. Ото подивись - не я там уже побіг хату в покинутому селі купувати? Ну як покинутому... В Сулимах ще лишилися люди, але в основному пенсіонери, та й тих небагато. А що ви хотіли - автобус в Сулими ходить двічі на тиждень - вранці і ввечері. Перша ходка і остання. Од траси далеко. В радянські часи хоч колгосп був великий, мільйонник ніби, та і ще ж той піонерський табір...

Ні, ради правди - ідея та сама по собі, може, й нічого. Тобто ідея з'їздити групою на природу. Практика скоро закінчується, і прощай миршавий заводик. А там туди-сюди - і дивись, вже диплом, і захист, і прощай провінційний інститут. І тоді всі роз'їдуться хто куди, в основному рватимуться в столицю, звичайно. Або хоча б в обласний центр. Може, й не звидяться більше по-нормальному, а так хоч пам'ять буде.

Тільки от чого в Сулими? Поїхали б ото на Сейм банально, або хоч куди. Що там путнього в тих Сулимах нещасних?

Ясна річ, Соля не мала на увазі свої дитячі страхи і забобони стосовно піонерського табору. Вона завше була фантазеркою, і всі це знали – і батьки, і шкільні товариші. В основному все, що собі навігадує, вона забувала тут же – на другий день або й раніше. І потім вигадувала щось нове. Словом – то таке, дитячі дурощі. Але ж Сулими – то всього-на-всього задрипане село, в якому майже не лишилось жителів. Природи там особливої нема, як-не-як не заповідник. Річечка невелика – купатись можна, але на те ще й місце знайти треба, бо подекуди затягло жабуринням, та й міліє з кожним роком дужче й дужче.

А там, де не мілко і вода чиста – там паша, і там скотина змісила глину і мул, і пройти ніяк, і сісти ніде, і коров'ячий та гусячий гід минати треба. І вода майже стояча, а через те – п'явок до гибелі.

І комарня, і оводи... Ну, припустімо, цього добра і на Сейму вдосталь, це Соля, звичайно, перегнула.

Але за решту – видить бог, що так і є.

Крім цього – де ставити намети? На березі? Це виключено. По-перше, як уже було сказано – на березі паша, і корів, хоч їх там і лишилось десятка зо два, ганяють на ту пашу кожен день. Далі в поле дуже позаростало, так що не пролізеш, не кажучи того, що там торфовища, і можна провалитись, як там повигорало (а може, й нині горить, липень-бо, спекота), не кажучи, що там місцями досі болото непролазне. От. Ближче до села намети ставити? Хе... Та хто ж тобі їх там дасть лаштувати, як там скрізь людське сіно? Ви, значить, міські шибеники, наркомани і неформали, понапиваетесь, чи обкуритесь, чи обколетесь, зачнете здуру серед ночі ватру палити, і хай горить до самих городів, так виходить? Ну, скажімо, пики їхній ватазі, може, ніхто чистити й не явиться – побоїться (молоді бо в селі майже не лишилось), а міліцію викличуть дуже навіть просто. Треба нам такі проблеми? Ото ж що не треба.

І де ж тоді, питається, ночувати? У старій Солиній хаті, як пропонував ото Руслан та решта? То вони, сердеги, не бачили тої хати... А то б примовкли трошки, еге ж. Та й хіба сама лиш тільки хата? А через двір пройти? Ворота, либонь, давно впали (або хто вкрав, хоча – навряд...) або ж похились на хвіртку, так що хіба перелазь, а зарості ж, зарості! Вони з батьками півтора року тому іздили, еге ж – предки думали, чи може город посадити, і ніби як під дачу. Фазенда! – сміялась із них Соля. Куди там дача, батько потім сказав, що хіба підпалити та й забути за те. Та там, чого доброго, в тій хаті стеля впаде з дня на день і сих туристів

нешасних привалить, в хліві он щось таке вже й робилось – тріщина пішла. А в самих будовах та в дворі – геть нічого нема, батьки ще тоді вигребли все чисто, а якби що й забули, так знайдуться охочі за ці роки – хіба ж ні?

Та й чим там тоді всі вихідні займатись? На табір той дивитись покинутий (чогось всім її одногрупникам дався той табір нещасний), а чи блудити по селу і витріщатись на пенсіонерів та алкашню місцеву, ага – теж мені забава. Купатись ото тільки? Та ще пак хлопці збирались порибалити – де там вони будуть, придурки, рибалити – понапиваються скоріш і дурітимуть, або роздушать булік і будуть тоді місяць по всьому місту галдіти, як вони в Сулимах план хапали. Ну нема ума – не вставиш.

І взагалі не хотілось Солі, щоб вони бачили хату, і двір, і вуличку її дитинства. Ні на що там нині дивитись – одна пустка скорботна та тлін. Та й дитинства того наче не було.

4

– Ну то як?

Внадився той Руслан, наче не перед добром.

Соля зітхнула і прилаштувала до корпусу останній контакт транзистора, передала Оленці – та складала їх рядами в щось на кшталт коробочки для подальшого спаювання. Солі не був до кінця зрозумілий повний цикл виготовлення даних приладів у тутешніх цехах, хоч вона вже майже й закінчила факультет електроніки. Проте нині вони працювали в збиральному цеху, і тут все було більш-менш ясно: Юля сортувала деталі приладу – контакти до контактів, корпус до корпусу, видобуваючи їх з пакунка, потім Соля збирала прилад, а Оленка вставляла в ту продовговату штуку.

Взагалі ця їх практика – це якийсь суцільний фарс, і це Солю бісило. Їх по документах усіх призначили помічниками начальника цеху! Причому їхнього профільного. А працювали вони по прибутті на завод в якості «принеси-подай» де тільки завгодно, в основному – в металістів. Інколи доводилось навіть тягати на собі не надто легку арматуру з числа шахтного обладнання! Одна була розрада – цехи там великі і дуже легко можна де-небудь загубитись ненароком. І

ще вони інколи катались на візочках-підйомниках, немов на самокатах.

Сьогодні ж оце при прибутті за прохідну їх, трьох дівчат, перехопили жіночки з їхнього профільного відділення підприємства і забрали до себе допомагати. А це приперся Руслан (видно, злиндив од металістів – як же ще) і нумо про той пікнік, чи турпохід, чи як його це назвати. І в ідальні на перерві, напевне ж, знову всі будуть про се тептеліти.

– А она большая? Ну деревенька эта... А? – Юля копирсалась у пакунку з деталями.

Вона була кримчанка, з Джанкою. Невисока миловидна дівчинка. Круглолиця, з густим каштановим волоссям і великими зеленими очима, добродушна, вона була улюбленицею всієї групи, але людей, що її знали мало, часто дратувала притаманна їй неухажливість. Дівчина була вся в собі, і часто починала щось перепитувати, коли розмова вже давно закінчилась, або забувала якісь елементарні речі. У Конотопі жила Юліна бабуся по батьку, і ніхто до ладу не знав, чого її відправили навчатися в цей задріпаний райцентр. Питати було якось не дуже зручно, а хто й питав, то отримував не надто чітку відповідь. Чутки ходили різні – дехто навіть казав, що в Криму Юля була наркоманкою і лікувалась. І нібито батьки відправили її сюди, аби ізолювати від тамтешньої широманської компахи. В це важко було повірити – в усякому Солі. Тобто – якщо обое Юлиних батьків не зуміли контролювати її вдома, то тут з нею мали вправитися сама сімдесятилітня Юліна бабуся? Як на Солю – абсурд. Але, може, в цьому й є якийсь сенс.

Якось Соля ходила разом з Юлею в автошколу – вчилися на права. І от тоді вони проходили медкомісію, теж разом, і Соля мимохідь бачила крізь розчинені двері кабінету, як при здачі крові з вени медсестра довго бурчала на Юлю, а тоді стала забирати з кисті. А не з ліктя, як то зазвичай буває. Хоча – мало там що це могло значити...

Юля чудово розуміла українську, але не говорила на ній досі добре – навіть після майже трьох років навчання тут.

– Та яка вона там велика... – роздратовано почала Соля.

– Так то ж іще краще! – перебив її той придурок Руслан. – Тиша, природа, романтика... Дівчата, ви чого?

І жартівливо обійняв їх з Юлею.

– Одчепись! – відштовхнула його Соля, а Юля тільки байдуже пирхнула.

– Заночувати по суті ніде, а дорога... – Соломія знов почала заводитись, як і вранці в заводській ідальні. – Ти подумав, яка там дорога? Грунтова, розбита... Ледь не через саме болото. Ото застрянемо там до ночі – будеш знати!

– Та може ж, якось проїдемо... – то вже Єгор.

Соля їй не помітила, як вони з Сашком ввійшли в кімнату, і одразу якось знітилась. Ну якщо їй Єгор хоче...

Єгор був музикант-самоучка і співав щось таке до біса альтернативне в самодіяльному групешнику, що збирався на репетиції в актовому залі їхнього технікуму. А ще Єгор подобався Солі з самого першого курсу. Вони навіть типу потоваришували, але далі того не дійшло. Вона часто ходила на їхні репетиції і сиділа сама в темі актового залу, а вони відривались на сцені – вона плескала в долоні і казала щось середньої тупості підбадьорливе, а потім Єгор зазвичай проводжав її додому. Одного разу навіть запросив на щось на кшталт жартівливого побачення. Ну як запросив – Соля його непомітно сама до того підвела. Вони обое тоді якраз були типу як вільні.

За це треба сказати окремо. Єгор подобався Солі, а Солю скоріше за все вважав просто «хорошою дівчиною». Він зустрічався з молодою викладачкою їхнього ВУЗу. Ну як молодою – це дивлячись для кого молодою. Вона була старша за Єгора майже на десять років... Йому нині було 19, а їй 29 – Соля навмисне визнавала точно. Ну і зустрічались вони... Словом, Соля вважала, що Світлана Дмитрівна з нього віршовки плете – і всі стосунки. У них часто бували скандали, він жив то в неї, то вдома, то десь у друзів, то взагалі – в товаришів у гуртожитку. Бував добряче напідпитку після тих скандалів. Він їй, бувало, трохи де про що жалівся, але не детально, звичайно.

І от тоді вона якраз сама порвала зі своїм старшокурсником, дебільний був роман, їй-бо... Словом, порвала, а він в черговий раз пішов від своєї відьми і

запросив Соломію в кафе, а потім вони гуляли під ручку парком, а потім ще забрели на якийсь патріотичний фестиваль в центрі міста і збиткувались там зі всяких дебілів і дебілок у вишиванках. Словом – чудовий був вечір, і Солі було так хороше тоді. А потім все закінчилось. Дуже швидко – пару раз після того здзвонились, і він знову вернувся до своєї відьми, а хай би їй пусто було!..

Ні, Світлана Дмитрівна була жіночка ефектна – це навіть Соля мусила визнати. І вдягалась ефектно, і поводила себе відповідно. Більшість хлопців з її курсу з самого початку навчання мріяли з нею переспати і по чорному заздрили Єгорові, та й до всього вона нібито була якоюсь родичкою ректору, хоча цього й не афішувала.

Соля, звичайно, як і будь-яка закохана дівчинка її віку, не думала, що Єгор міг би зустрічатись з тою Світланою через її службове положення, так би мовити. Він, звичайно, був із бідненької сім'ї, і коли переїхав до Світлани, то став помітно краще вдягатись, і гроші в нього з'явилися, але ж не міг він через гроші, і тому подібне... Ні, дурниці! Він же такий хороший. Ну просто найліпший у світі.

5

На місто лягають сутінки, і на розбиті провінційні дороги лягають сутінки, і на села та хутірці вкруг міста лягають пізні липневі сутінки. І довжаться лячні тіні, і над химерними болотами, над меліораційними каналами в очеретах та вербах, над рядами тополь вздовж доріг і над хащами вздовж залізничних насипів підіймається густий біластий туман. І сонце сідає за далекий обрій, плутаючись в дротах високовольтних ліній.

І очманілі електропоїзди сунуть крізь дурну провінцію, поєднуючи острівці міст, і в містах загораються дурманні примарні вогні, і машини розрізають фарами тьму доріг, і псують шинами скорботний розбитий асфальт, і тривожать псів у будах, аби ті затим не давали спати своїм хазяям у тихих напівмертвих селах.

І в вишині на сході блищать близькі зорі середини літа, зорі мінливі, п'янки зорі юності.

І туман встає над покинутим піонерським табором в Сулимах, над його лиховісними хащами і його високими густими травами.

І там чутно людські голоси.

- Ото дурбелик, і скільки тут тої міді, га?

- Та ось завали рот! Тут сама табличка кілограм десять, онно поваж возьми. Попробуй, ну...

- Сука, мало того, що перлись ще, млядь, через усе болото, так поки ще розколупали той пам'ятник, я гребу... Аж упрів на...

- «Дітям-піонерам майбутнього від...» - що це за херня?

- «Від їх ровесників...», дурбелик ти...

- Та ось завали... «Від їх ровесників, дітей-піонерів 1984-го року. Відкрити в 2084...» Це що, через сто років, виходить?

- Ну ти, блін, каліка, порахуй возьми. Чи тільки до десяти, а далі ні? Капсула часу називається, чув таке? Ану дай хоть подивлюсь, що вони там накалякали... А то ми до дві-84-го не доживем з таким життям собачим... Ну.

- Та тут шось важке, мля...

- Ось не гони.

- Мля буду, ану, Вітя, поможи лишень...

- Ну давай, тягни вже!

- Ніхера собі грамота. Може, це бомба яка... Сука! Шо це за херня?

- Ану дай сюди... Та важке, бля. Ану достань ліхтар з сумки, вже не вижу ніхера... Шо це за поібень? «Власність Міністерства оборони СРСР», тут іще номера якісь... Шо таке Ахірет, ти знаеш?

- Ні...

– Блядь, оце ми шось нашли... Тут іще шось, Масіх якийсь, шо за Масіх? Код для активації офіцеру та командирі групи... Ага, ось. Та шо ж за поібень?... Оце ми шось нарили, чуеш?

– Шо там написано?

– Не відкривати контейнер, смертельно небезпечно. Повідомити персоналу. Тут вибито на кришці типу. А то шо, бумага якась?

– Ні, алюміній. Пластинка алюмінієва... Чуеш – поклади ось його, може там газ який, або то міна. А прикинь, то бомба ядерна?

– Я в армії такої херні не бачив... Осьшо стрілка показує на кришку, а на кришці... Шо це таке? Не по нашому шось. Б... Ба'д ас-самах... йа сакені... н-нар. Шо це значить?

– Це значить: «Дозвольте-но, жителі вогню», – проказав за їхніми спинами м'який жіночий голос з помітним східним акцентом, і обоє чоловіків, злякано обернувшись, гепнулись у високу траву коло пам'ятника дітям-героям.

Один з них випустив з рук важкий контейнер, який чогось наче одразу полегшав між тим, чи то йому так здалося...

За ними в густій траві, по-мусульманському склавши ноги, сиділа якась дівчина. Її густе смоляне і хвилясте волосся було розпущене і навдивовижу довге – воно спадало вниз так, що не можна було бачити лиця. Вбрана вона була в щось на кшталт армійської куртки, чи то пак комбінезона – чоловіки помітили маскувальні плями ще радянського зразка, такий камуфляж бував у радянських десантників у фільмах і на фотографіях. Рукава були зачочені по лікті, руки по зап'ястя губилися в траві, а ноги в неї були босі – на ногах були якісь дивні штани, чи то спортивні, чи якісь чудернацькі шаровари. Але на босих ногах один із чоловіків угледів шкіру дівчини – синювату, немов мертвецьку, і якусь слизьку. Чи то, може, йому так здалося.

А інший чоловік спитав, трохи оговтавшись:

– Чого підкрадаєшся? Ти хто така? Місцева? Як тебе величати, ти?

– Мене-бо? – спитала дівчина, не піднімаючи голови і не прибираючи волосся з лица. – Звати мене... ну, скажімо, Аль-Узза. Тобі це про щось говорить?

Чоловік почав підійматись і обтрушуватись од бур'яну і торішнього листя.

– Шо, ти якась мусульманка? – він недоладно хихикнув. – Чи хто? Тут наче таких нема... Чи ти насміхаєшся? Ти відки? Чия будеш?

– Я? – здавалось, жінка задумалась. – Звідки? Ну, скажімо, з Ірану. Так годиться? А чи мусульманка я? Ну... Можна й так сказати. Думаю, так, мусульманка.

– Шось ти таке плетеш... – подивився на неї чоловік, що піднявся. – Чого ти прийшла?

– Я прийшла, ібн Адам Абу аль-Башар, аби з'їсти ваші душі.

І вона підняла голову і прибрала волосся з лица. І вони побачили її лице, о, її лице!.. О, її прекрасне і жахаюче лице джінері...

і ці ікла з-під губ...

і ці суцільні більма замість очей...

* * *

Покинаний піонерський табір в ранковій тьмі липня.

Лиш хаші та височенні трави між будов, а тротуари встелені перегнилим листям давно минулих літ.

Лиш блідий туманець вздовж стадіону та розбиті очниці вікон.

Та гайне з полів п'янкий літній вітер – внесе в обшарпані коридори запах пшеничних нив, полину, тяжкий туманний дух далеких боліт, глинисті пахощі вологої куряви обочин.

І вітер хитатиме трави. А десь на селі витимуть пси.

А тоді поволі стане світати, і кривава зоря спалахне над руїнами колгоспного двору та школи, над сонними вуличками запустілого села, над покинутим піонерським табором в його тужливім сні липня.

Зоря залле своїм млосним світом похмурі алейки і стіни столової, розжене перегодя ранкові тумани. Тумани зблякнуть, розійдуться, зберуться в вологу, в холодну росу і окроплять за тим дрібно високі трави між алейок, павутину в розбитих вікнах. І в ранішньому світі оті краплинки будуть чимось схожі на кров.

Але й крові буде немало. Під розбитим пам'ятником дітям-героям вона також оросить високі трави і стомлену курну землю, потрісканий асфальт. І там буде нудотно тхнути кров'ю, але буде там не сама лише кров, а і розтерзані спотворені людські останки, розкидані навсібіч. І шматки одежі, і обгризені кістки.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

(Аль-Каззаб)

1

До всього суцього Всевишній Аллах сотворив з бездимного вогню джинів і заселив ними пусті землі од обрію до обрію. Всевишній велів їм жити і процвітати в його світі і поклонятись Йому і славити створений Ним світ.

Так задовго до творення Адама з Хаввою джини, або ж жителі вогню, населили собою всі землі. Певний час вони так і жили згідно волі Всевишнього Всемилоствого і Всемилосердного, але з часом світ джинів наповнився смутою та погібеллю, ба навіть скверною на самого Аллаха, адже джини в гордині своїй, порушивши іман, забажали над Ним звелічитись і самим зробитись аль-Джаліль подібно Йому Всевеликому і Всемилосердному.

Джини всуціль розбестились та розпустились у своїм падінні, їхні общини і царства занепали, почались міжусобні війни, і міста джинів тепер палали в огнях. Війська сходились в кривавих бійнях, несучи смерть мільйонам і суцільні руїни, а також хвороби і голод – сю смуту нарекли Газават Аль-Джаннат і прокляли в віках, позаяк, бачачи безчестя своїх творінь і прогнівившись на них у своєму серці, Всевишній Аллах наслав своїх малаїк, аби ті спустошили від джинів райські сади, багатьох із них там понищивши.

Так занепав і згорів світ джинів, лишившись в пам'яті людей, що прийшли за ним, неясним спогадом. Але Сини Адама мають бути пильними, адже задля їх випробування Аллах не знищив усіх джинів, і в місцях безвісних пробувають в ув'язненні імами з числа джинів – наймогутніші і найбільш зловісні з них, ахль аль-Кітаб часто йменують їх Духами Пустелі.

Чоловіки їхні йменуються джини, а жінки – джінері. Вони можуть здатися подібними людині, але та подібність оманлива – джини мають цілком чужорідну людині природу. Вони мають незрівнянну з людьми могутність – можуть перекидатись на будь-яку живу й неживу істоту, вмить переміщатися з місця на місце та навіть заволодіти розумом людини. Вони володіють могутнім чаклунством, можуть проникати за межі сього світу, але з волі Аллаха від них приховано потаємне, на відміну від людей.

У своїй істинній яві скидаються на людину, але мають синювату і слизьку, немов мертвецьку шкіру, гострі хижі ікла, а очі суцільно білі без зіниць, немов у якого сліпця. Вони любляють болота та кладовища, також зустрічаються на полях бойовищ, де в сутінках поїдають трупи. Всі вони харчуються мертвечиною, і то для них найліпша їжа – вони розривають могили і поїдають мерців, а також можуть підстерегти людину в пізній час, аби вбити і з'їсти, можуть викрадати малих дітей.

Джин може вселитися в тіло людини, може захопити її душу, і тоді людина та стає Абд Іджх, і ходить, як живий мрець, і служить своєму імаму. Також джини можуть піднімати мерців, вселяючи в них свою волю – можуть навіть наростити плоть на кістках і жити тоді в такому тілі, або ж одночасно в багатьох тілах.

Воно і починався ж той день якось по-дурному. Ну, буквально. Треба було вставати на ту пастівню чуть світ, а дурнота підіймалась по горлу, і голова тріщала, і всі жили по тілу викручувало. Ну, а чого – перебрав. Видить Бог, не сам же лигав, а з тим тестем, короста би його побила, сякого! Ні, базару нема – він як козу привести, то й не дурень на таку справу. Та ну і потеревенити під се... Але ж баран з барана, сука, баран з барана...

Ні, ну – розсудіть самі лишень. Діма зі своєю ненаглядною Іришкою приїхав з міста в акурат вчора ввечері. На своїй машині, між іншим – і того, й сього привезли, вони тут, матір їх бери, тих селяків, нічого путнього й не ідять, як на Діму, не дивлячись, що хазяйство держуть. Ковбаси там пару палок, копченостей привезли, ну і оселедця, і консервів там – шпротів тих же... Онно де навіть бананів-мандаринів – коли там вони що таке бачать, еге. А круп та розкруп притаранили? Словом – затарились в супермаркеті перед тим нічогенько. Ну і явились, а тут теща та... Ні, е її вина в тому – чого вона полізла з тою наливкою? Домашненька, домашненька, еге ж...

Воно б то випили тої наливки, на тому й кінець, аби ж не тесть. Тещі при зятю невдобно було його приструнити, а він – по пиву та по пиву. Ну, пішли в генделик. Словом – і горілка найшлась за тим.

А до того – ніхто ж не збирався зятя будити зрання. А тільки ж випадало на сей тестям череду гнати на пашу, а тесть зрання, ще до світу, як пішов похмелятись, так оце, либонь, і понині нема. Теща, правда, думала кого найняти... Та і найняла би, аби не та Іришка його, ну сказано – село селом. Дівка з села вийде, а село з дівки ні в яку. Зачала будити Діму. Давай, мовляв, поженем лишень удвох. Діма би її послав, та...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://telnovel.com/ru/hudenko_volodimir/gazavat

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)